

DIVENDRES SANT – CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER

14 D'ABRIL DE 2017

Is 52,13-53, 12; He 4, 14-16; 5, 7-9; Jo 18, 1-19, 42

Els soldats, quan hagueren crucificat Jesús, recolliren el seu mantell i en feren quatre parts, una per a cada un. I com que la túnica era sense costura, la sortejaren, deia l'evangelista sant Joan. Certament, germans i germanes, Jesús no s'ha quedat res per a ell ni els vestits més necessaris.

El vestit, per la tradició bíblica i també per la nostra, significa no sols l'abrigall sinó sobretot la dignitat de la persona, per això cal "vestir el despullat" (obres de misericòrdia). El vestit expressa, a més, la manera de ser de la persona. Jesús és despullat dels seus vestits per ser crucificat, tal com feien els romans. I, és per tant, privat de tota dignitat humana. Ho ha donat tot, fins i tot els vestits i la dignitat, abans de donar la vida i fer que tot s'hagi *complet*. En ser despullat, no sols es compleix el que diu l'Esclatúra –tal com remarcava l'evangelista- mostrant que Jesús obeeix un pla diví establert, sinó que a més es fa solidari dels més pobres que no tenen res per a vestir-se, es fa solidari de tots els vexats, de tots els qui han estat privats de la seva dignitat humana. Feia poc havia estat vestit d'una manera irrisòria mentre suportava la burla dels soldats. Ara, nu i afeblit, mostra totes les nafres de la flagel·lació i de la corona d'espines. No té una figura atractiva, ni cap mena de bellesa, home de dolors, triturat pel sofriment, tal com deia el llibre del profeta Isaïes a la primera lectura. És així perquè porta damunt seu tot el drama de la humanitat sofrent; tot el dolor, la solitud, la feblesa i el pecat de cada ésser humà. En ell es personifica la tragèdia de la primera parella humana que descriu imatjadament el llibre del Gènesi i que condensa el drama de tots els éssers humans; el mal comès amb el pecat féu adonar a Adam i Eva de la fragilitat en què havien caigut, els va fer experimentar amb vergonya la seva nuesa i començar a sentir el dolor, la feixuguesa de la vida i la mort (cf. Gn 3, 9-19).

Tanmateix, Jesús, endinsant-se nu a la passió i a la creu, no sols es fa solidari de tot el dolor humà i de totes les vexacions a què estan sotmesos tants homes i dones, sinó que capgira la situació. Al llibre del Gènesi se'ns diu que Déu va fer unes túniques de pell per cobrir la nuesa de l'home i la dona de manera que superessin la seva vergonya (cf. Gn 3, 20). Era una acció provisional, apuntava la integritat que els seria retornada més endavant. Ara, Jesús, amb la seva nuesa exposada dalt la creu i amb les seves ferides, ofereix a tota la humanitat un vestit nou i li retorna la dignitat original que tenia davant Déu. Ens dóna la gràcia per despullar-nos dels desigs terrenals i de les obres de la fosca per revestir-nos de la humilitat, la bonesa, la sobrietat que corresponen a la novetat de vida de l'Evangelí (Col 2, 11; 3, 9-12). En una paraula, la nuesa del Senyor ens obre la porta a revestir-nos de Jesucrist (cf. Rm 13, 12) fins que siguem revestits d'immortalitat participant de la seva resurrecció (cf. 1C 15, 53).

Per això, quan el Divendres Sant contemplem i adorem la creu salvadora, ens sentim urgits a despullar-nos de nosaltres mateixos, dels nostres egoismes, de les nostres caretes, de tot allò que hi ha de pecat en la nostra vida. I ens sentim urgits, també, a treballar en tot allò que estigui al nostre abast per lluitar contra les vexacions a la dignitat humana, contra la burla i el menyspreu de què són objecte tantes persones. Ens sentim urgits a pregar i a treballar per fer un món menys agressiu, en un moment que a nivell global hi ha una escalada de tensió molt preocupant.

En sintonia amb això, l'Església ens demana cada Divendres Sant, que ens recordem dels cristians de Terra Santa i que ajudem les activitats pastorals, educatives i d'assistència als malalts, als ancians i als refugiats que aquest germans nostres en la fe duen a terme en el context difícil de l'Orient Mitjà. Enguany la Santa Seu ens proposen de fer-ho amb el lema "Una sola Creu, una esperança: la nostra força és el Senyor". Amb això ens recorda que la Creu de Jesucrist, venerada pels cristians de les diverses confessions, és l'única font d'esperança certa i ferma per al món, l'única força capaç de capgirar les situacions de mal i de mort. Al final de la celebració, els qui ho desitgeu, podreu oferir el vostre òbol per Terra Santa.

L'evangelista ens ha dit que *la túnica* de Jesús que, els soldats es sortejaren per no partir-la, *era sense costura, teixida d'una peça de dalt a baix*. Aquest fet ha atret l'atenció dels cristians des dels inicis. I els Pares de l'Església, han vist la *túnica* indivisa com un signe de la unitat entre els deixebles que Jesús va demanar en el darrer sopar: *que tots siguin u [...], així el món coneixerà que vós, Pare, m'heu enviat*. *La túnica d'una peça* de Jesús, ens exhorta, doncs, a experimentar el dolor per la divisió entre les diverses confessions cristianes i al si de cadascuna, i a estimar amb una caritat sincera i una comprensió mútua per superar el dolor infligit al cos eclesial del Crist que també va recaure sobre les seves espatlles en la passió.

Davant el Senyor nu dalt la creu, que és el signe més gran de l'amor de Déu a la humanitat, i contemplant-ne la seva força salvadora ens ve de pregar amb el beat Pau VI: "O Crist [...], Redemptor nostre, ens sou necessari perquè puguem descobrir la nostra misèria i guarir-la; per deplorar els nostres pecats i per obtenir-ne el perdó. Germà, primogènit del gènere humà, ens sou necessari per retrobar les raons veritables de la fraternitat entre les persones, per retrobar els fonaments de la justícia, els tresors de la caritat i el bé màxim de la pau. Vós que us heu carregat pacientment els nostres dolors, ens sou necessari perquè coneguem el sentit del sofriment i li puguem donar un valor d'expiació i de redempció. Vencedor de la mort, ens sou necessari per alliberar-nos de la desesperació i de la manca de sentit, i per tenir aquelles certeses que no ens trairan mai. O Senyor, Déu amb nosaltres, ens sou necessari per aprendre l'amor veritable i per caminar en la joia i en la força de la vostra caritat tot al llarg del nostre camí ardu fins al trobament amb vós l'estimat, amb vós l'esperat, amb vós que sou beneït pels segles ("Pregària al Crist", Carta Pastoral a la Diòcesi de Milà, 1955).